

VAN DE MAASKANT

De N.V. Chocoladefabriek „De Baronie” te Schiedam is nog zo'n echte ouwerwetse firma. U weet wel, „t is mijn zaak, 't zijn mijn machines en 't is mijn personeel. Alleen wij zullen beslissen wat er wel of niet gebeurt zal”. De grootst mogelijke uitbuiting tegen de laagst mogelijke lonen. Over verbetering van arbeidsvoorwaarden mocht zelfs niet gesproken worden en had men de brutaliteit om over loonsverhoging te praten of er om te komen vragen, dan was het onverbiddelijk de poort uit. Dat was nu al zo'n 37 jaar goed gegaan en dank zij de verdeeldheid van het personeel, was het ook mogelijk dat dit 37 jaar goed kon gaan. Echter, de arbeiders beginnen zo langzamerhand iets te leren en ook bij de Baronie gaven de arbeiders blijk iets geleerd te hebben.

Enige weken geleden vroegen enkele jongere arbeiders om opslag. Resultaat was de oude gebruikelijke methode. De poort uit. De E.V.C. wilde bemiddelen, doch werd op onbeschofte wijze afgepoeierd. Enkele weken later vroegen een viertal meisjes eveneens om opslag en weer was het resultaat hetzelfde. Weer werden bemiddelingspogingen van de E.V.C. afgepoeierd. Dit ging de arbeiders uiteindelijk toch al te gortig worden. Zij staken de koppen bij elkaar, met gevolg dat zij Dinsdagmorgen 5 Maart in staking gingen. Het ging hier om 150 arbeiders.

De directie poogde direct dit conflict kleiner voor te stellen dan het was en berichtte aan de pers, dat het slechts ging om een 80 man en dat het bedrijf zonder stoornis doorwerkte. Feit is echter, dat van het 250 arbeiders tellende bedrijf er ruim 150 momenteel in staking zijn en praktisch alleen het kantoorpersoneel, de chefs en enkele oudere arbeiders nog werken. Alle stakende arbeiders hebben een

ontslagbrief in huis gekregen, terwijl pogingen van de zijde der directie in het werk worden gesteld om de arbeiders, door het aanbieden van individueel betere arbeidsvoorwaarden, weer in het bedrijf te lokken. Deze vliegen er echter niet in en blijven eisen, voor allen betere loon- en arbeidsvoorwaarden of anders geen een de poort meer in.

En, we behoeven er bijna niet eens extra melding van te maken, N.V.V., Christelijken en Katholieken trachten de actie van deze arbeiders voor de zoveelste maal te doorkruisen, door haar leden te verbieden de personeelsvergaderingen te bezoeken en door zelf onafhankelijk van de E.V.C. onderhandelingen met de directie te voeren. Doch de stakende arbeiders zijn niet van zins om verbeteringen uit de handen van N.V.V. c.s. te ontvangen. Zij willen dit alleen door eigen strijd afdwingen.

De Bond zonder leden in de bedrijven, het N.V.V., heeft dan toch maar bewezen nog heel wat mans te zijn. Wat de stakende havenarbeiders nog steeds maar niet voor elkaar hebben kunnen brengen, heeft de bond 'm gelapt. Onversaagd heeft men de onderhandelingen voortgezet en het resultaat heeft men in de pers kunnen lezen, Maandag 11 Maart werden de nieuwe voorwaarden van kracht. Het loon voor de vaste arbeiders is gebracht op f 39,55, zulks overeenkomstig de voor vergelijkbare arbeid geldende lonen. Voor de losse arbeiders is een overeenkomstige verhoging vastgesteld. Bravo, bravissimo. Alleen hebben we zo het idee, dat het gros der havenarbeiders met deze regeling nog lang niet accoord zal gaan. Want het lijkt ons, dat deze regeling slechts als een soort afbetaling op de oorspronkelijke eisen kan worden opgevat.

Landingen in Indonesië

Eind verleden week berichtte de pers, dat vier bataljons Nederlandse troepen, ter sterkte van ongeveer 3000 man begonnen waren, te Batavia aan land te gaan. Grotere eenheden zouden tegelijkertijd gaan landen in Semarang en Soerabaja. Zij maken, gaat het bericht verder, de eerste golf uit van een totale strijdmacht van ongeveer 20.000 man, welke zich nog op zee bevindt, of gereed staat uit Malakka en uit andere delen van Indonesië te vertrekken.

Eindelijk is het zo ver. Eindelijk heeft men weer troepen op Java. Eindelijk kan men weer geleidelijk de macht in handen gaan nemen. Want daar is het om te doen, alle besprekingen met, en alle beloften aan de Indonesiërs gedaan ten spijt. We hebben er geen moment aan getwijfeld, of dat, wat de regering wilde, was niets anders dan tot een zo spoedig mogelijke terugkeer van de oude toestanden te komen.

Toen Dr. van Mook naar Indonesië terugkeerde, meldde de pers, dat er vier punten waren, waarover onderhandeld moest worden. Een van deze punten was de verdediging van Indonesië. Men heeft toen dat bericht wel tegengesproken, doch uit de aanbiedingen die men een poosje later aan Sharir deed, bleek uit niets dat men deze verdediging had prijs gegeven. Hoe zou dit ook kunnen? Men heeft nu eenmaal troepen nodig om de belangen van onze bourgeoisie te be-

schermen, want dat er aan deze belangen weinig getornd mag worden, staat ook wel vast. Bovendien kan men met deze troepen druk uitoefenen en straks kan men ze misschien gebruiken om zijn argumenten bij de besprekingen wat meer „kracht” bij te zetten.

In ieder geval zal men hen straks, als men met Sharir tot een compromis is gekomen, voor het in toom houden van de „extremisten” gebruiken. Zo ziet men dus, dat het voor de Nederlandse regering zeer gewenst is de beschikking over Nederlandse troepen te hebben. We zien tevens, dat de regering een politiek van geduld en tijd winnen voert, maar dat niets haar van de door haar voorgenomen politiek kan afhouden. D.w.z. een politiek, die er op gericht is, met de uitbuiting van het Indonesische volk zo spoedig mogelijk weer te beginnen. Of zij in hun pogen zullen slagen weten we niet, daar dit voor een groot deel afhangt van de sterkte van de links van de regering Sharir staande groepen, die waarschijnlijk meer het „arbeiderselement”, als men dit zo zou kunnen noemen, vertegenwoordigen. In ieder geval is voor de Nederlandse arbeiders zaak, de ontwikkeling in Indonesië goed in de gaten te houden.

Jong echtpaar (Spartacus-vrienden) zoekt woning of gedeelte van woning in Den Haag of omgeving. Brieven onder No. 722 „Spartacus”, Beursstr. 17, Amsterdam. (Adv.)

V.S.V. - AMSTERDAM

Zondag, 17 Maart, 's morgens 10 u. draait in Theater Kriterion, Roetersstraat, de film over de Chinees-Japanse oorlog.

400 MILLIOEN

Met medewerking van het Mandoline-orkest „Amikeco”
Kaarten à f 0,80 verkrijgbaar bij de bezorgers en Beursstraat 17, Telefoon 40860
Zaal open half 10.

Wat ons opviel

Democratische Gestapo.

De nieuwe regeerders van het Franse kapitaal trachten ons wijs te maken, dat nu ook Frankrijk „op weg is naar het socialisme”. Een onopvallend geplaatst berichtje in „Het Parool” van 7 Maart j.l. meldt: „Te Parijs zijn gisteren tijdens een openbare vergadering 32 Trotskisten gearresteerd, onder wie enkele Nederlanders”. De nieuwe heersers in alle landen, zullen als vanouds, de hun onwelgevallen trachten onschadelijk te maken; ze zullen de revolutionairen hier zus en daar zo noemen, maar overal staan de uitvoerders van dit „socialisme” gereed om hun activiteit door Gestapo-methoden te beantwoorden... Weest op uw hoede!

Ieder voor zich en...

„God is met ons,” zegt Franco en hij zet de Nazi-terreur voort. Hitler gebruikte er „de Voorzienigheid” voor. De keizer van Japan noemde zich „de Afgezant van God”. Engeland dekt zijn gewelddaden met het motto: „God beschermde den Koning”. De Duitse imperialisten voerden reeds propaganda voor de eerste wereldoorlog met het: „God straffe Engeland”. De overvallen op de stakingsleiders en revolutionairen, worden in Amerika verricht in „Gods eigen land”. En Nederland voerde zijn schrikbewind in de Oost ook al uit, „voor God, vaderland en oranje”. Maar „God zij met ons”, lijkt ons aan dat alles niet vreemd.

V. S. V. - vergaderingen

Hilversum.

Iedere Vrijdagavond bespreking van belangrijke onderwerpen in „Ons Gebouw”, Havenstraat. Aanvang 8 uur.

Amsterdam-West.

Maandag 18 Maart a.s. in gebouw „Marco Polo”, Marco Polostraat 178. Aanvang 8 uur.
Onderw.: Bellamy's economie.
Niet-leden toegang 10 ct.

Amsterdam-Centrum organiseert op Maandag 25 Maart a.s. een smal-film avond, „Als wij levenden, sterven...” met muzikale medewerking. Toegang gratis op vertoon van introductie.

23 Maart 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 12

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur: TJEERD WOODSTRA Voorl. adres: Beursstraat 17, A'dam-C.	<i>Proletariërs aller landen, verenigt U!</i>	Adres administratie Trouwingsstraat 8 Postgto 168797 ten name van Uitgeverij „De Vlam” — Amsterdam
--	---	--

Stalin NEEMT DE HANDSCHOEN OP

Op de rede van Churchill in Fulton is het antwoord van Stalin gevolgd. Hoewel Churchill niet officieel als vertegenwoordiger van de Engelse en Amerikaanse regeringen sprak, was de hele opzet en de inleiding door President Truman toch zo, dat niemand eraan hoeft te twijfelen, dat hij de mening van deze regeringen vertolkte. Stalin daarentegen is de spreker van Rusland, hij is de regering zelf, maar hij sprak niet officieel, hij gaf alleen een interview aan een correspondent. Zo zijn ook de woorden niet bedoeld, om de verbintenissen met Engeland en Amerika op te zeggen, maar toch is ook bij hem geen enkel misverstand mogelijk.

Hij zegt: „Mr. Churchill en zijn vrienden in Engeland en de Ver. Staten stellen aan de naties, die de Engelse taal niet spreken een soort van ultimatum: „Gij erkent vrijwillig onze superioriteit, of oorlog is onvermijdelijk”. Het is duidelijk, dat Churchill oorlog met de Sowjet-Unie op het oog heeft”. „Indien deze en zijn vrienden een gewapende interventie in Oost-Europa zouden doorzetten, zullen ze verslagen worden”.

Churchill heeft de handschoen geworpen. In naam van „vrijheid en democratie”. „Trek op het stalen gordijn en laat ons kapitaal de ruimte in de landen ten oosten ervan,” dat is zijn eis.

Stalin neemt de handschoen op. Wij zullen ze verslaan” is zijn antwoord. De Manchester Guardian zegt dat het een nieuw en misschien ernstig hoofdstuk in de internationale betrekkingen opent. „Indien er geen verandering komt in de Russische campagne tegen het Britse rijk, zal spoedig een wereldramp nauwelijks meer te vermijden zijn.”

Men doet goed het gevecht dat door de redevoeringen over en weer begonnen is, te onderscheiden van wat door de machtshandelingen werkelijk gebeurt. Ze horen bij elkaar; de woordenstrijd begeleidt het oprukken der Russische troepen in Perzië en het Sovjetiseringsproces achter het stalen gordijn. De uitleg, die de een er aan geeft is precies tegenovergesteld aan wat de ander ervan zegt,

maar dat alles heeft er geen directe invloed op. Het zijn machtshandelingen en die vinden hun voortgang ondanks de redevoeringen door de groten in de politiek. Voortgang vindt ook het gevecht, klaar maken van de gewapende macht. Van Engeland en Amerika o.a. het samenstellen van een gecombineerde Engels-Amerikaanse vloot, toegerust met installaties voor het opereren in de Poolstreek. Het ene is de politiek in woorden, het andere de politiek door de daad.

De daadwerkelijke politiek wordt gedreven door krachten die slechts zijdelings door het woordenduel der staatslieden worden beïnvloed. Zo geschiedt de Sovjetisering van Oost-Europa niet omdat Stalin het zo wil, maar doordat het Russische staatskapitaal zich noodgedwongen over de eigen grenzen heen uitbreidt.

Wat meer dan 50 miljoen Russische arbeiders en boeren in 20 jaren hebben geproduceerd, is in de handen van de Russische staat geworden tot een geweldig apparaat van productie en macht, waarvoor de eigen grenzen te nauw zijn geworden. Het gaat de grenzen over; in de oorlog door de militaire machine, na de oorlog door de „Sovjetisering”. En Sovjetisering betekent, dat de staat de arbeiders aan het werk zet en zich hun product toe-eigent op dezelfde manier als dat in Rusland gebeurt. Met andere woorden, de sovjetisering brengt met zich mee, het monopolie van de staat t.a.v. alle productie; een toestand, zoals na de revolutie in Rusland is gegroeid.

Geen Stalin kan hieraan iets veranderen, al zou hij dat willen. Want dit systeem van uitbuiting zet zich door als een natuurproces, gedreven door de ontzaglijke productiekraft van de miljoenen, die door de staatsbureaucratie worden gecombineerd. En geen Churchill kan daaraan iets afdoen, of er een compromis mee sluiten. Het staatsmonopolie op de uitbuiting treedt, waar het heerst, als een geheel op; het sluit alle mededinging van het particulier, georganiseerd of vreemd kapitaal u.t. Het een of het ander: de sovjetisering zet zich door en daarmee wordt alle vroege kapitalisme buit-

tengesloten, of Rusland wijkt terug voor het geweld, maar dan geeft het zich ook gewonnen. Het zal dan aldoor verder terug moeten wijken, de heersende bureaucratie zal het staatsmonopolie op de uitbuiting dan moeten loslaten. Dit kan de heersende klasse van het hedendaagse Rusland niet doen, want het monopolie op de uitbuiting is de grondslag van haar bestaan. In dit opzicht is geen compromis mogelijk, maar ook geen teruggaan, want nog nooit heeft een heersende klasse de grondslag van haar bestaan opgegeven, zonder ervoor te vechten. Daarom zal de heersende bureaucratie van Rusland juist in het vraagstuk van de sovjetisering alle krachten in de strijd werpen.

Intussen gaat de strijd door de redevoeringen door. Churchill heeft opnieuw in New-York gesproken, toegejuicht en ook uitgejouwd. Weer heeft hij verzekerd geen oorlog te willen, maar dan moeten de Russen ook ophouden met de sovjetisering. En de pers en de radio van de gehele wereld mengt zich in de strijd, de massa's op straat, in vergaderingen en in de bedrijven worden er in betrokken. Het is het speciale terrein van deze strijd, om de gedachten in de hoofden der mensen om te woelen, hier zijn de gevechten reeds in volle gang. De communisten in New-York, die Churchill uitjouwd, stellen zich aan de zijde van Stalin, zij laten zich voor het Russische front inschakelen. Diegenen, die Churchill toejuichten zijn tegen de sovjets en voor de kapitalistische „vrijheid en democratie”. Beide groepen van demonstranten hebben het strijdfront betrokken, er komt een scheur in de meningen der mensen door alle landen heen, over de hele wereld. Zo worden de geesten rijp gemaakt voor de ontzettende slachting en vernietiging, die hier noodzakelijk op moet volgen.

De grote massa der mensen ziet met angst en beven dit alles gebeuren. Men voelt zich als lamgeslagen en ziet de catastrofe aankomen zonder ze te kunnen ophouden. Maar toch ligt het noodlottige juist in het gevoel van onmacht, dat over ons allen is gekomen. Het is de macht van de heersende klassen over ons, die ons allen in de catastrofe drijft, die onze hoofden en handen beheerst en ons dwingt voor haar te vechten en te werken.

Alleen als de miljoenen zich losmaken uit het gevoel van onmacht, als zij beseffen, dat zij zelf de grote macht vormen, waarvoor alle geweld der heersers moet wijken, wordt het noodlot gekeerd, zal het geen catastrofe zijn, die over ons komt. En dat kan Reeds vaak in de geschiedenis heeft de brede massa van het volk bewezen, dat ze de heersende klasse van zich af weet te schudden, als deze haar dreigt in de ondergang te stoten. Toch komt deze zelfbevrijding niet zo maar, er moet voor gevochten worden. Het is niet zo, dat de geesten van de arbeiders vrij worden door in stilte te rijpen en dan als rijpe vruchten opeens naar buiten hun invloed uitoefenen.

Amerika

Vakverenigingstaktiek enz.

In de „Labor Action” van 18 Februari (Trotskistisch blad in Amerika) vinden we enige gegevens omtrent het verloop van stakingen. Zo o.a. het volgende:

Reeds begin December was bij de General Motors te Detroit een staking uitgebroken, die 175.000 man omvatte. De arbeiders waren in hoofdzak georganiseerd in de vakvereniging der Autowerkers, aangesloten bij de C.I.O. De vakvereniging van de Electriciteits- en Machinewerkers was er echter ook met 75.000 leden bij betrokken. Deze gespletenheid uitte zich niet alleen in organisatie, maar ook in de gestelde eisen. De Autowerkers eisten een verhoging van 19½ cent, de andere vakvereniging eiste 25 cent verhoging. Of de hogere eis in verband stond met het feit, dat de leider der Electriciteitswerkers de Stalinist James Matles is, weten we niet. Uit het verloop van de strijd blijkt nu duidelijk op hoe primitieve wijze de vakverenigingsstrijd in Amerika gevoerd wordt, voor zover het de leiding door de vakverenigingen betreft. Het blijkt n.l., dat die vakverenigingen ieder op eigen houtje met de ondernemers tot een overeenkomst trachten te komen. Komt het bestuur tot overeenstemming, dan moeten de leden weer aan het werk, zodat ze praktisch gedwongen zijn, het strijdfeld van hun kameraden te breken.

Zo werden de 175.000 stakers in Detroit op 12 Februari plotseling verrast, dat James Matles, de leider van de Electriciteitswerkers met de directie van de General Motors een overeenkomst had afgesloten op een verhoging van 18½ cent per uur, wat dus veel lager was dan de gestelde eis en ook lager dan de eis, waarvoor de andere arbeiders in staking waren. Niettemin werden nu de betrokken 75.000 man opgevoerd, de arbeid op de nieuw gesloten overeenkomst te hervatten, waardoor het strijdfeld natuurlijk gebroken is.

De „Labor Action” schrijft hierover: „Het ging alles in het geheim. James Matles, de Stalinistische leider van de Electriciteitswerkers, kwam in het geheim in Detroit en hield in het ge-

Het zijn de stemmen van enkelen, van de pioniers, die de waarheid uitschreeuwen, die datgene zeggen, wat toch diep in ieder leeft. En zo zij al niet direct gehoor vinden, de klank van hun stemmen werkt toch na in de harten. Steeds weer, zonder ophouden moeten de stemmen klinken van de revolutionaire arbeiders, van mannen en vrouwen, overal, in de bedrijven, op straat, in hun pers, in het gezin! Steeds meer moeten we oproepen tot het vormen van een derde front met het woord en met de daad; het derde front, dat een wig drijft in de kapitaalfronten en de kapitalisten van beide zijden de macht uit handen slaat.

heim besprekingen met de General Motors in hetzelfde gebouw, waarin het bestuur van de Automobilwerkers onderhandelingen met de General Motors voerde. Het resultaat van deze geheime bijeenkomst was een overeenkomst op 18½ cent per uur. De „communisme” leiding verdraagt zo niet alleen haar eigen leden, maar ze valt tevens de Autowerkers in de rug en fungeert als onderkruiper.”

We zien hieruit, dat de vakverenigingstaktiek tot dezelfde onmogelijke toestanden voert, als we hier in Europa reeds lang kennen. Ook voor Amerika dient de les geleerd te worden, dat alleen de bedrijfspersonelen als geheel kunnen optreden, waarbij de beslissingsmacht bij hen zelf ligt.

Schijnoverwinningen

De „Labor Action” van 11 Februari zegt: „Wat de arbeiders door de stakingen winnen, wordt hun vanuit Washington weer ontnomen.” Het blad wijst er op, dat de loonverhogingen door prijsstijgingen weer ongedaan gemaakt worden. De z.g. „prijsstop” is doorbroken, doordat de grote ondernemingen alleen in een loonverhoging toestemden, wanneer ze tegelijk de prijzen mochten verhogen. Washington onderhandelt nu met de ondernemers, hoe hoog de verhoging zal zijn. Maar in beginsel is de prijsstop opgeheven. En het blad voegt er aan toe:

„Over dit punt moet nog iets meer gezegd worden, dat verband houdt met de hele samenzwering der ondernemers aangaande de prijzen. Probeer eens een costume of sokken of het doet er niet toe wat, te kopen. Het is alles nauwelijks te krijgen. Kamers of woningen zijn bijna onmogelijk te vinden. Voor overhemden of kunstzijde-goederen moet men in de rij staan.

Deze schaarste aan goederen wordt gedeeltelijk veroorzaakt, doordat de fabrikanten zeker zijn, een prijsverhoging van hun regering te kunnen los krijgen. Waarom zouden ze nu produceren en verkopen, wanneer prijzen en winsten binnen een paar maanden immers hoger zullen zijn? Dat is kapitalistische logica.”

Weest op Uw hoede!

Het berichtje over de arrestatie van 32 „Trotskisten” in Parijs, behoeft nader commentaar.

„De Waarheid” beweerde, dat de Trotskistische organisatie — naar de politieke gelooft — onderdak verschaft aan vele ex-nazi's en door middel van de z.g. vierde internationale hun bedrijf trachten voort te zetten.

Infame verdachtmaking zonder meer! Je moet ook maar de waarheid heten... In geen enkel Frans blad is namelijk een dergelijke mededeling te vinden en zelfs de meest reactionaire kranten hebben geen enkele inspelung op iets dergelijks gemaakt. Het is een grove Stalinistische leugen. Waarom wordt zo'n leugen de wereld ingestuurd? De navolgende feiten doen het duidelijk worden:

Het Franse blad „Combat” schrijft: „Een grote en sterke politiemacht is tot arrestatie overgegaan van 32 Trotskisten, afkomstig uit tien verschillende landen. Deze maatregel vertoont verdacht veel overeenkomst met die, waardoor de overleden prefect van de Parijse politie Jean Chiappe zo bekend geworden is...”

Die monsieur Chiappe was de uitgesproken beschermmer van de Franse Nazi's; de royalist-fascist Daudet was zijn vriend en hij maakte speciaal werk van de jacht op revolutionairen. Uit de vergelijking die „Combat” maakt, zou men dus kunnen concluderen: een waar arbeiders-paradijs is het Frankrijk met haar vijf Stalinisten in het kabinet!

Maar het is nog anders, lezers, en daarom zeggen wij: weest op uw hoede. Want het is gebleken dat deze arrestatie niet verricht is op last van de justitie, noch uitgevoerd door de staatspolitie (Sureté), die dan toch het aangewezen lichaam zou zijn, als het iets met Nazi's te maken zou hebben — maar in opdracht van het ministerie van voorlichting. Aan het hoofd daarvan staat... een Stalinist!!!

Het is de vraag of wij ooit nog iets naders van de ware toedracht te weten zullen komen. Moscou kent bij uitstek de methoden om tegenstanders „te liquideren”. Of de gearresteerden inderdaad Trotskisten waren is niet bekend. Vastgesteld moet nog eens worden dat de vertegenwoordigers van elke heersende groep, of zij zich nu socialisten, communisten of nog anders noemen, Gestapo-methoden toepassen, elk op hun wijze. Zo heeft nog pas de Britse politie „een complot ontdekt” om een moordaanslag te doen op den „arbeider” Bevin. De complotterenden zijn natuurlijk revolutionairen, anarchisten, extremisten, enzovoort.

De propagandisten van het communisme hebben de plicht er zoveel mogelijk voor te zorgen, dat zij en hun kameraden uit handen van de klasse-justitie blijven. Een gewaarschuwd man telt voor twee!

DE NIEUWE INTERNATIONALE

Het schijnt dat er elke dag sensationele gebeurtenissen in Indonesië plaats vinden. Wie de toestand van een half jaar geleden met deze van nu vergelijkt, ziet dat er in wezen weinig is veranderd.

Het maandblad „Spartacus” van Oct./Nov. '45 schreef o.a.:

„Wat Ned.-Indië aangaat, zal nog moeten worden uitgemaakt of de beoogde Rijkseenheid kan worden verworven, en daarmee een nieuw verband met de overige wereld kan worden gelegd. Dat zal niet alleen daarvan afhangen, of het Nederl. gezag in N.I. kan worden hersteld, maar ook hoe Nederland als geheel zich in het Amerikaanse en Engelse imperialistische machtsstreven kan inschakelen. Duidelijk is wel, dat de zelfstandige politiek van Nederland ook op dit gebied tot het verleden behoort.”

In 1942 liet de Nederlandse bourgeoisie haar koningin spreken over een toekomstig „zelfstandig Indonesië”. Met de oude naam „Ned.-Indië” was het uit. Ook volgens latere beloften, o.a. van den minister voor Overzeese gebieden, zou er in geen geval meer sprake zijn van een koloniale overheersing. Van het idee der „Rijkseenheid” is echter nimmer afstand gedaan. En dit kon ook niet anders. Het Nederlandse kapitalisme hoopte de crisis, waarin zij door de oorlog is komen te verkeren, voor 'n belangrijk deel te overwinnen, door nieuwe winsten, geperst uit de massa's in het Overzeese gebied. Het

Indonesië

was haar duidelijk dat „de extremisten” nagenoeg de gehele inlandse bevolking achter zich hadden: arme boeren, het kleine deel industrie-arbeiders, koelies, huispersoneel, enzovoort. Zij wist dat driehonderd jaar uitplundering, de allen verenigende idee ten gevolge had: „Weg met de vreemde heersers!”

Het ijzeren juk had van de vrije inlander een slaaf gemaakt; de bijzondere cultuur, zoals de Javaanse, de Bali'se, in koloniale museums „vereerd”, werd, voor zover niet bruikbaar als handelsobject, bijna geheel vernietigd.

Zij, die zijn aangewezen om de gedragslijn voor de Nederlandse kapitaalbelangen vast te stellen, begrepen dat deze miljoenenmassa niet meer tot een gewillig uithuutingsobject gemaakt kon worden met de oude geweldsmiddelen alleen. Het was zelfs niet zeker dat er voldoende, voor dit doel hun leven wagende, Nederlandse soldaten bijeen te krijgen zouden zijn, of een leger dat tijdens een oorlog met de Indonesiërs „betrouwbaar” zou blijven. De middelen bij 'n koloniale overheersing gebruikt, waren in elk geval onvoldoende, terwijl er ook nog rekening mee moest worden gehouden dat het

Amerikaanse en Britse kapitaal evenzeer belangen had in „Ned.-Indië”.

Er was 'n ander, deugdelijker werktuig!... Zoals de arbeiders in deze landen, beter in toom gehouden werden door partij- en vakverenigingschefs, zo zouden „de extremisten” zich ook eerder onderwerpen aan mannen uit het eigen volk. Er moest dus met de Indonesische Nationalisten, de intellectuelen, 'n overeenkomst worden gemaakt.

Op de samenwerking met de nationalist in een „Rijks-eenheid”, was de hoop van de sluwe geesten onder de Nederlandse bourgeoisie gevestigd. Hun hoop, omdat de Soekarno's en Sjahrir's bezig waren een staats-apparaat op te bouwen op een burgerlijk-democratische grondslag, al moest het particuliere ondernemerschap aan banden gelegd worden in een geleide economie. In Indonesië moet de nieuwe staat wel pacteren met de bezitters van de benodigde productiemiddelen.

Bellamy en Spartacus

Onder deze titel brengt „Bellamy Nieuws” no. 3 van 12 Februari 1946 een antwoord op onze artikelen in „Spartacus” van 12 en 19 Januari. De I.V.B. zond ons nu dit door hen gepubliceerde artikel toe, met het verzoek, het in zijn geheel in ons blad op te nemen. Aan dit verzoek kunnen wij niet voldoen. Er is ook geen aanleiding toe. In de eerste plaats kan elke belangstellende dit artikel in „B.-N.” lezen. Want het antwoord komt kort en goed neer op de bewering dat wij de werken van Bellamy niet zouden hebben begrepen. Deze bewering wordt dan b.v. gestaafd met het argument, dat wij „de gelijkheid van de watertank” ten onrechte zouden hebben opgevat als een illustratie van „Bellamy's economie”, terwijl zij in werkelijkheid slechts bedoeld is als een samenvatting van de kapitalistische verhoudingen. En dat ondanks het feit, dat wij letterlijk schreven: „Bellamy behandelt de economie van het kapitalisme tweemaal, eenmaal uitvoeriger in een verslag van een schoolexamen in het jaar 2000 en eenmaal bekropt in „de gelijkheid van de watertank”. Men krijgt de indruk, dat de critici van de I.V.B. onze artikelen niet goed begrepen hebben.

Verder verwijt „B.-N.” ons, dat wij Bellamy ten onrechte de mening toedichten, dat de winst in het kapitalisme slechts in onverkoopbare consumptiegoederen wordt belegd. Wij raden de critici aan, het boek „Gelijkheid voor Allen” nog eens rustig door te lezen en dan speciaal het verslag van het school-examen, waar de kapitalistische economie wordt uiteengezet. Daar lezen wij o.a.: „Wij weten, dat het grootste gedeelte van het volk zijn arbeid of zijn producten aan de handelaren verkocht, maar slechts een klein gedeelte daarvan terug kon kopen, terwijl de rest als winst in de handen der kooplieden achterbleef. Nu konden deze, daar zij betrekkelijk gering in aantal waren, slechts een klein gedeelte van de opgehoopte winst verteren en toch moesten zij zich daarvan ontdoen, want anders zou de productie verminderd zijn... Nu is de vraag: wat deden de bezitters met het overschot?... Het moest letterlijk verkast worden als water, dat in de zee gegooid wordt” (blz. 119). Volgens B. leidt het winststelsel dus tot de productie van een grote hoeveelheid onverkoopbare goederen, die alleen kunnen worden verkast. Het logische gevolg is, dat op den duur toch de productie moet dalen. Daardoor ontstaat

Zo was het een half jaar geleden. Zo is het nu! Er is weinig anders veranderd, dan dat ze elkaar 'n stuk nader zijn gekomen. Hun samengaan zal de afslachting van „de extremisten” tengevolge hebben, met het welbewuste doel 'n nieuwe, nog grotere, intensere uitbuiting van de Indonesische massa's, voor het herstel van de macht van de ene contractant en de machts-bevestiging van de andere, de nationalistische staat.

De arme inlandse bevolking ziet in de blanda degeen, die haar met de grofste militaire- en justitie-methoden, niet alleen de vrijheid van arbeiden en leven naar eigen inzicht heeft ontnomen, maar haar ook in de diepste ellende heeft getrapt. Zij zag de opbrengst van haar zwoegeen naar verre, onbekende landen verdwijnen, in boten die zij zelf nog, zwetend laden moest.

Een lied, met nieuwe woorden en wijs, dat „De Nieuwe Internationale” heet, zal mede door de opstand van het opkomende proletariaat van de Oost, geboren worden.

dan weer werkloosheid, de arbeidersklasse kan nog minder uit de markt nemen dan vroeger en opnieuw moet de productie worden beperkt. Op deze wijze zou het kapitalisme de arbeiders in steeds grotere ellende storten, terwijl de bezitters, wier economische taak het is de winst „te verwkisten” in weelde baden. Op deze primitieve wijze verklaart B. de tegenstellingen van het kapitalisme uit de overproductie, die op zijn beurt door het winststelsel en wel door een teveel aan winst wordt veroorzaakt. De oplossing, door B. gegeven is al even eenvoudig als de verklaring. De staat moet de productie overnemen en van het winstmaken afstand doen. D.w.z. zij moet de in staatsindustrie voortgebrachte producten verkopen tegen kostprijs. Wanneer zij dit doet, zal zij door haar lage prijzen en voordelige arbeidsvoorwaarden elke overgebleven particuliere industrie kunnen doodconcurreren. Daarmee is dan de toekomstmaatschappij, waarbij ieder een gelijk aandeel in de totale productie heeft, een feit. Wij verzoeken de critici van de I.V.B. alvorens te beweren, dat B. dit niet gezegd heeft, eerst „Gelijkheid voor Allen”, blz. 216-217 door te lezen, dat spaart ons de moeite van het citeren.

Maar nu de werkelijkheid. De werkelijkheid is, dat de winst, die het kapitaal afwerpt, door de bezittende klasse niet wordt verkast, maar opnieuw belegd in de productie en wel door uitbreiding van het productie-apparaat en verbetering der productiemethoden. De winst is dus geen factor, die de ontwikkeling der productiekrachten tegenhoudt, maar hij is onder kapitalistische verhoudingen de onontkoombare voorwaarde voor de uitbreiding der productie. En zolang het kapitaal maar voldoende winst afwerpt, kan er van stagnatie in de productie geen sprake zijn. Het is helemaal niet waar, dat de productie onder kapitalistische verhoudingen moet dalen, wanneer de consumptie door de arbeidersklasse daalt. In tegendeel, hoe minder de arbeiders verbruiken, hoe groter de winstmassa zal zijn waarover het kapitaal beschikt en hoe sterker de productie kan worden uitgebreid. Natuurlijk zal deze uitbreiding dan niet in de eerste plaats op de levensmiddelenindustrie betrekking hebben, maar op de productie van kapitaalgoederen, van productiemiddelen en grondstoffen, die direct voor de oprichting van nieuwe, winstgevende industrieën kunnen worden gebruikt.

Het kapitaal kan dus nooit te gronde gaan aan een teveel aan winst. In tegendeel. Juist de algemene tendens tot daling van de winstvoet, die zoals bekend aan de ontwikkeling van het kapitalisme onverbreekbaar verbonden is, is oorzaak van zijn ondergang.

Maar wanneer dit juist is, kan het kapitalisme zich slechts herstellen door de winstmogelijkheden weer uit te breiden. Dit gebeurt, doordat in de crises telkens de zwakste kapitaalsgroepen worden uitgeschakeld en de overige de productie en dus ook de gehele winst voor zich monopoliseren. In het „klassieke“ kapitalisme leidde dit proces tot de vernietiging van kleine ondernemers, thans, nu slechts nog machtige kapitaalsgroepen over zijn, leidt het tot de vernietiging van kapitalistische wereldmachten. Het is deze ten top gevoerde concurrentiestrijd, die we beleven in de tegenwoordige oorlogen en in de felle machtsstrijd die ook in de perioden tussen deze conflicten wordt gevoerd.

Wij weten, dat in deze felle concurrentiestrijd de staat als de belangenorganisatie van het kapitaal opreedt. Om zich in deze strijd te kunnen handhaven, moet men zijn tegenstander in economische, politieke en militaire macht steeds de baas blijven, dus moet de uitbuiting tot de hoogst mogelijke graad worden opgevoerd. De levensmiddelenproductie moet tot het uiterste worden beperkt en de productie van economische, politieke en militaire macht tot de grootst denkbare hoogte opgevoerd. Alle staten, de Engelse zowel als de Amerikaanse, de Nederlandse en de Russische moeten dit programma met ijzere consequentie doorzetten. Want die achterblijft, wordt een rijpe prooi voor de andere machten. Daarom is het een illusie, wanneer men meent dat de staat een hervorming in socialistische zin of een beperking van de winsten van het kapitaal zou kunnen doorvoeren. Zij moet juist, om niet aan de vernietiging te worden prijs gegeven, de winst en de uitbuiting tot het uiterste opvoeren. De nationalisatie der Engelse kolonijnen, die door de I.V.B. wordt tegengehouden, kan ook slechts in dit verband worden begrepen.

Wij weten, dat de catastrofes, de volkomen vernietiging van hele werelddelen in het kapitalisme onvermijdelijk is. Want het kapitaal, dat uit zijn eigen arbeiders niet meer voldoende winst kan persen, heeft geen andere mogelijkheid dan concurrerende kapitaalsgroepen te vernietigen en zijn eigen uitbuitingsmogelijkheden op deze wijze te verruimen. Of nu de botsing tussen Rusland en Amerika in de vorm van een oorlog zal verlopen dan wel in de economische vernietiging van één van beide; het resultaat voor de bevolking dezer landen is in alle gevallen hetzelfde. Er is slechts één kracht, die deze ramp kan tegenhouden en dat is het proletariaat, wanneer dit in de strijd tegen uitbuiting en vernietiging zijn internationale eenheid vindt en een einde maakt aan het kapitalistische stelsel.

In deze strijd zal het proletariaat dan als voornaamste tegenstander tegenover zich vinden de kapitalistische staat. En ook zal het tegenover zich vinden allen die deze staat met woorden of daden ondersteunen. Tot dezen behoort ook de I.V.B. Hetgeen reeds praktisch tot uiting komt in haar houding t.a.v. de nationalisatie der Engelse mijnen, is immers slechts een gevolg van haar gehele standpunt, zoals dat ook uit de boeken van Bellamy blijkt, n.l. het afwijzen van de machtsformatie door de arbeidersklasse en het richten van de gehele aandacht op de organisatie door de staat. Daarom is ons verschil met de I.V.B. niet slechts een verschil in terminologie, zoals „B.-N.“ meent, het is de diepste denkbare tegenstelling, daar wij aan verschillende zijden van het klassefront staan.

„Gezondheids“-statistiek in Nederland.

Dezer dagen zijn vergelijkende cijfers bekend gemaakt die voor zichzelf spreken: Tuberculose: 3 maal deze van 1939.

Typhus: eerste 10 maanden van 1945 waren er 1945 gevallen tegen 150 in dezelfde periode van 1944.

Difterie: 38.599 tegen 964.

Malaria: 2753 tegen 671.

DE OLIEVLEK DER CORRUPTIE

De H.A.R.K.

Dat in de na-oorlogse maatschappij met haar uitgebreid ambtenarencorps, de corruptie weliger tierde dan ooit, was een iedereen bekend. Men paste er zich bij aan. Dat is dan ook één van de redenen, waarom de fraude bij de H.A.R.K. zulke geweldige afmetingen kon aannemen voor ze ontdekt werd. Die ontdekking was dan ook louter aan een toeval te danken. Het moest de mensen die geheel te goeder trouw mooie goederen aan de H.A.R.K. afgeleverd hadden, toch ook opgevallen zijn, dat de „bedeelden“ niets dan oude rommel kregen. De klachten waren zo veelvuldig, dat die hen heus wel bereikten. Evenals de „bedeelden“ zelf, dachten ze, dat er wel wat aan de strijdstok zou blijven hangen en dat verwonderde hen in het geheel niet. Hoevelen komen zelf niet met een half pondje boter, een pakje sigaretten of iets dergelijks bij den ambtenaar van een distributiekantoor of van een woningbureau? Wij zijn ons dus zelf ervan bewust, dat aan een verzorging door de staat, de corruptie onverbreekbaar verbonden is. We begrijpen, dat waar het beschikkingsrecht over de goederen in handen van ambtenaren is, zonder dat er rekening en verantwoording afgelegd hoeft te worden aan het grote publiek, corruptie onvermijdelijk is. In het geval van de H.A.R.K. bleek het, dat ambtenaren van hoog tot laag gefraudeerd hadden.

De H.A.R.K., in nauwe samenwerking met Volksherstel, vormt het enige orgaan,

dat de materiële belangen van de oorlogsslachtoffers behartigt. Het is geen toeval, dat ook bij Volksherstel verschillende malen de corruptie gebleken is. De ambtenaren van deze instellingen hebben immers het uitsluitende, volledige beschikkingsrecht over de distributie van de ingekomen goederen. De deur naar de corruptie staat dan toch wagenwijd open! Dat is de reden waarom er geen verandering in de toestand komt, als men de frauderende ambtenaren uit hun ambt ontzet en er anderen voor in de plaats zet.

De Spartacusbond heeft enige tijd geleden onder haar geestverwanten goederen ingezameld voor de Arnhemse kameraden. Deze goederen kwamen allemaal op hun plaats van bestemming; zij zijn gedistribueerd zonder tussenkomst van een ambtenaren-apparaat. Dit was natuurlijk maar een kleine actie. Toch zit er een aanwijzing in, hoe het ook kan zonder corruptie. De bevolking zelf moet de distributie van de goederen in handen hebben! Dat kan door middel van buurtcomité's. Gedurende de bevrijdingsfeesten zijn deze gevormd en in plaats van oranje-jubel te maken, hadden deze comité's hun taak reëler kunnen opvatten, door in hun wijken inzamelingen voor hun getroffen landgenoten te houden, voor diegenen, die niet in staat waren om iets te kopen. Daarbij konden ze zich dan in verbinding stellen met de buurtcomité's van de getroffen gebieden. Zo kan er samenwerking tot stand komen, die de mensen zelf direct inschakelt in

het solidariteitswerk en de corruptie onmogelijk maakt.

De Unilever.

Terwijl ieder arbeidersgezin aan het einde van de distributieperiode zijn brood droog moet eten, heeft de Unilever duizenden pakjes boter zonder bon verkocht. De Unilever heeft het margarine-monopolie van Nederland. Ze is door de regering als margarine-leverancier aangesteld en daardoor komen in haar handen alle draden van distributie van de margarine samen. Onze boterbonnetjes komen uiteindelijk bij de Unilever terecht, die daarvoor weer de grossiers bevoorraadt. En nu heeft ze boter zonder bon geleverd! Gift-handel op grote schaal! Een machtig concern als de Unilever blijft even vatbaar voor corruptie als een organisatie als de H.A.R.K., die toch eigenlijk op geheel andere leest geschoeid is!

Terwijl de Unilever een kapitalistische onderneming is, is de H.A.R.K. een liefdadige instelling. Maar beiden blijken even corrupt. Er is dus toch een punt van overeenkomst.

Beiden hebben een monopolistisch karakter, d.w.z. ze zijn de enige organen, die de beschikking over de te distribueren goederen hebben. Ook bij de Unilever werkt een ambtenarencorps, dat weliswaar door de regering, dus van bovenaf gecontroleerd wordt. Maar die controle blijkt nogal zwak te zijn, want ze hebben niet eens gemerkt, dat voor de geleverde boter geen bonnen aanwezig waren.

Overal waar de beschikking over de te verdelen goederen in handen is van enkele personen of ambtenaren, speelt ambtelijke willekeur een grote rol.

Teruggaan naar het systeem van de vrije concurrentie, waar het ambtenarencorps niet deze rol speelt, is onmogelijk. De vrije concurrentie heeft immers zelf de vorming van monopolies veroorzaakt, doordat de zwakkere kapitaalsgroepen de concurrentie overleefd werden.

Er kan alleen een einde gemaakt worden aan de wantoestanden, indien de arbeiders zelf de distributie in handen nemen. Zoals zij de productie zullen moeten beheersen door hun bedrijfsorganen, zo zullen ze de distributie moeten beheersen door de samenwerking van bedrijfsorganen met de comité's van de arbeidersdistricten. Dit is de enige manier om aan iedere chaos in de productie en distributie een einde te maken. Dan kan ook de productie voor de behoeften der arbeidende bevolking een aanvang nemen, en dan pas is iedere mogelijkheid voor corruptie uitgesloten, want waar de arbeiders zelf de beschikking hebben over het hele productie- en distributieproces, daar hebben ze er tevens de volledige controle over.

Ha, de groente komt vrij!

De „primeurs“ zijn al vrij. Tot grote tevredenheid van de huismoeders. De eerste bosjes van vier ons wortelen brachten vijf en 'n halve gulden op, de spinazie zes gulden 'n heel kilo. Eind der maand zullen groente en fruit geheel vrij zijn. Dan mogen de handelaren op de veiling weer tegen elkaar opbieden. Zouden de arbeidersvrouwen maar niet alvast een voor-schot aan Minister Drees vragen, om het vitamine-tekort van hun kinderen aan te vullen?

van de neef-van-hun-zwagers-zuster, te vergeten onder de sterke stuwung van het gevoel, dat hen plotseling samenbindt, het klasse-instinct, dat plotseling hun zegt: gij hebt de macht en kunt heerser zijn, niet alleen oermaterie en ruw-stof, verlegstuk der machine en afvalproduct. En in hun wild enthousiasme nemen zij het besluit vrijwillig te vasten om gereinigd de Grote Verzoendag van de Arbeid met te meerdere luister te kunnen vieren.

...Het gehele garnizoen geconsigneerd. De politiemacht permanent onder de wapens. Brigade Maréchaussée. De kopers helmen flikkeren. Groteke schaduwen langs de huizen. De paarden van de cavalerie krabben nerveus met de glimmende poten over de gladde straatstenen. Zwetend, enorm, glanzend als politoer schommelen de massieve paardenbillen. Sneeuw stuift over de halsters en zadels. Kleine franjes wol. Over het water krijzen de zeemeuwen. Maréchaussée patrouilleren langs de kaden. Dichter valt de sneeuw. Onder de ruigbehaarde kolbaken kijken grimmig en achterdochtig de wrede ogen der politie-lui in de tartend onverschrokken blikken van de wachtende postera.

Het geflikker van een sabel. Gouden tressen op hemelsblauwe uniformen gloeiend door wol van sneeuw. Vuur uit tegen stenen ketsende hoeven. Een bevel, dat stikt in water, wind en ruimte. De kerkhofstille van gestaakte arbeid. Het onbeweeglijk loeren van de partijen naar elkaar. Het geruisloos hoger worden van de sneeuw. Vloeken, dansend. Een liefkozing over wapens en grimmige monden.

Nationale onafhankelijkheid

De „Rode October“ van 26 Februari maakt bezwaren tegen ons standpunt inzake Indonesië. Het blad voert de Leninistische leuze „Indonesië los van Holland, Nu!“ Daarentegen achten wij deze formulering onjuist, omdat het vraagstuk van de bevrijdingsstrijd der arbeidersklasse der wereld, waar het immers om gaat, hierdoor wordt verstuurd.

Lenin's argument voor het opkomen voor de onafhankelijkheid der onderdrukte koloniale volken, was, dat de onafhankelijkheid van deze volken een verzwakking van het imperialisme betekende. Het argument is klaarblijkelijk ingegeven door de Russische verhoudingen zelve van vóór de revolutie. Het eigen Russische kapitaal werd zwak gehouden door de politiek der grote kapitalistische mogendheden, die in Rusland hun kapitaal belegden en de politiek van den Czaar, opperhoofd der Russische adel, die alle hoge posten in de staat bekleedde, de staat in handen had, steunde. De Russische bourgeoisie was vooruitstrevend; in 1905 betaalde zij in vele gevallen de stakingsdagen door. De strijd tegen de heersende adel, was tevens de strijd tegen de macht van het buitenlandse kapitaal, en met die heersende adel en niet te vergeten de kerk, daar had Lenin mee te maken. De verzwakking van de imperialistische grootmachten door opstanden in de koloniën was tevens een verzwakking van het in hun dienst staande Czarisme en een versterking van de zwakke Russische inheemse ondernemersklasse. Toen de partij van Lenin aan de macht kwam en een strijd op leven en dood te voeren had met vooral het Engelse imperium, waren de door het verenigd koninkrijk onderdrukte koloniale volken en half koloniale gebieden Lenin's natuurlijke bondgenoten; dit was ook Duitsland na de vrede van Versailles. Thans na de 2e wereldoorlog verschoont dit opkomen voor de onafhankelijkheid der onderdrukte volken in een ander licht. Rusland is thans zelf een imperialistische grootmacht geworden. De volken direct aan haar grenzen worden door middel van één-partij-regeringen zo ongeveer bij haar ingelijfd, de veraf gelegen koloniale gebieden kunnen bij onafhankelijkheid bondgenoten en bevriende naties worden, waarmee zaken zijn te doen. De leuze blijft dus voor Rusland haar kracht behouden.

Wat het proletariaat betreft: de afgelopen jaren hebben altijd aangetoond, dat een verzwakking van het imperialisme niet altijd een versterking van het proletariaat betekent. De leuze „Indië los van Holland, Nu!“, is een leuze, die niets zegt voor een vergrote macht van de arbeidersklasse. Het is een doelstelling, die niets te maken heeft met de opheffing der kapitalistische uitbuiting zelve door de loonarbeiders. Zijn verwezenlijking wordt gedacht onder kapitalistische verhoudingen. De arbeidersklasse wordt slechts versterkt door haar eigen en niets dan haar eigen strijd te voeren, voor haar eigen belangen, met haar eigen organisaties, die zij in eigen hand heeft. Zich niet laten leiden naar links of rechts, maar alleen haar eigen belangen in het oog te houden. Als de arbeidersklasse tot dit inzicht komt is zij dichtbij het communisme. Elk ander inzicht houdt haar daarvan af. Een eventuele onafhankelijkheid van Indonesië is geen „etappe“, zoals de schrijver beweert, op haar weg, het is een etappe op de weg van hen, die de vruchten willen plukken van de arbeid van de Indonesische miljoenen — de nieuwe Indonesische heersers, hetzij in- of uitheemse. Sympathie voor deze leuze plaatst de arbeidersklasse aan de zijde van een der strijdende imperialistische kolossen, zoals de leuze „voor het zelfbeschikkingsrecht der naties“ dat in 1914 deed, en „tegen het Duitse fascisme“ in de tweede wereldoorlog.

Indonesië los van Holland, Nu!“ betekent: de Indonesische proletariër uitgebuit door Amerika, Engeland, Australië en of zijn eigen nieuwe heersers, en dat mag inderdaad niet! „Tegen alle uitbuiting“, moet de strijd gaan van de Indonesische massa.

GREPEN uit de *Relionnaire Literatuur*

stakinkje. Uit de havens beginnen de stakers de binnenstad in te trekken. De voorlui hebben onderkruipers gesignaleerd. De bazen zelf menen de paarden. Agenten zitten op de bok. Plotseling suizen stenen door de lucht. Hoogte Kadijk, en Laagte Kadijk, Czaar Peterstraat en Entrepotdok worden gepost.

Nu beginnen de vlammetjes zonderlinge sprongetjes te maken. Oude postlions van de posterijen laten zich voor voermanswerk vinden. Donderend schalt de kreet „solidariteit“ door de hal van het deftige hoofdstukantoor. Dreigementen vliegen naar de onderkruipers. De pakketdienst wordt onrustig. Dan knetteren de berichten rond. Het ene veem na het andere gooit het bedrijf stil. De bond. De bond! De boycot tegen ongeorganiseerden groeit. En dan opeens slaat de vlam naar de Rietlanden over. De Hollandse Lijzen Spoorweg Maatschappij wil het stoomschip „Essen“ in de Rietlanden door de spoorjongens laten lossen.

Het bericht bereikt het eerst de machinisten en het traktiepersoneel. Het rolt als een brok vuur de vergadering van „Eendracht maakt Macht“ en „Ons aller Belang“ in. De spoorjongens zitten dicht opeengeplakt in de zaal van het Bondsgebouw van de A.N.D.B. Ze hebben de fresco's van Roland Holst gezien, die in de wanden zijn

gebrand. De smalle, ranke handen, die in elkan-der grijpen. „Solidariteit“. En ze geven het antwoord: „geen wagens meer door te zetten voor Blauwhoedeneem en Vriesseveem, geen goederen te lossen uit boten voor Wm. Müller en Co., geen kranen te drijven of wagens te vervoeren van Hamburg met goed uit de „Rostock“. En nu gaat de haven helemaal plat. De schuifenvoerders trekken hun pilbroeken langzaam en dreigend omhoog, spuwen verachtelijk in het oliekleurige water en werpen de loopplanken retour. Het werk is besmet verklaard. De Westersuiker raffinaadrijs sluit de poort. 200 man in optocht naar de Haarlemmerpoort. En wanneer de directie van de H. J. S. M. een rangeerder, die weigert in de Rietlanden besmet goed te lossen, op staande voet ontslaat, rollen de anderen hun kien op en verlaten het rangeerterrein. Verbaasd staan de goederenwagens met ronde bufferogen te wachten op het schorre signaal uit de gebogen trompet van den rangeerder.

En nu weten ze, wat het is „Solidariteit“. En nu weten ze wat het betekent voor een grote zaak te strijden. En de grenzen van elkan-der bereij- te overschrijden. En de twisten in 't portaal en op de veranda, in de kroeg en op de binnenplaats der fabriek, van 't vis-college, en het dauwtrappen met Pinksteren van het mislukte avondje-uit-de-engelenbak en de heibel op de trouwdag

Sijmen, betaal!

Op reis.

De Nederlandse ministers zijn tegenwoordig vaak op tournee in het buitenland. Dat geeft ons al wat te denken over de betekenis van onze „nationale onafhankelijkheid”. Zoals in de bezettingsjaren „de leider van het Nederlandse volk” Mussert, politieke instructies ging halen in Hitler-Duitsland, zo moeten nu, b.v. met betrekking tot de houding van het Nederlandse bewind ten opzichte van Indonesië, de Nederlandse ministers vooraf „advies inwinnen” in Londen en Washington. En kregen de heren Louwes en Hirschfeld, als hoge ambtenaren, voorheen hun instructies van de Berlijnse machthebbers, na de „bevrijding” steken dezelfde heren Noordzee en Atlantische Oceaan over, tot „het treffen van overeenkomsten”.

Maar langzamerhand gaan nu de Excellenties zelf ook voor deze direct economische doeleinden op reis naar de landen van Pond en Dollar. Pas was Minister Vos in Amerika geweest, om te spreken over de mogelijkheid van aankopen, ter voorziening in consumptiebehoeften en machines en industriële installaties, of zijn ambtgenoot Liefstuck, de penningmeester van Neerlands berooide schatkist, staat er op het matje om de financiële kant van de zaak zo mogelijk te regelen. Zij vinden daar, zoals in een persconferentie werd medegedeeld, „veel begrip voor de situatie van Nederland”, welke weinig zeggende frase gevolgd wordt door de mededeling, dat het in de bedoeling ligt, in totaal in het buitenland voor niet minder dan drie miljard gulden in te kopen. Daartegenover meent men een export te kunnen stellen van een derde van dit bedrag. De ontbrekende twee miljard vallen dan in twee gelijke helften, elk dus ook van een miljard gulden uiteen. De ene helft kan worden gevonden uit in de oorlog gemaakte winsten. Het buitenland zal weinig respect hebben voor en belang stellen in de in Nederland gedurende de oorlog gemaakte bedrijfswinsten, die het zij gedeponneerd bij de Nederlandse banken of onder eigen beheer gehouden, bijna geheel belegd zijn in Nederlands schatkistpapier.

Bij de door Minister Vos bedoelde winsten moet het vooral gaan over tijdens de oorlogsjaren in het buitenland gemaakte „buit”. Het dan nog ontbrekende miljard van de hiervoor genoemde drie zal dan moeten worden gevonden (mooi woord) in buitenlandse credieten, dat wil zeggen worden gepoft.

MILLIARDENPARADE.

Bij het voorafgaande hebben we gedaan alsof we zelf op een miljoen meer of minder niet behoeven te letten. Och, we volden hiermede alleen maar de kwistige vulpen-methoden van de Excellenties. Ze vloeien er zo makkelijk uit. Er wordt

tegenwoordig niet meer in miljoenen maar in miljarden gedacht. Bovendien we zien toch dezelfde royaliteit ten opzichte van de ... lonen, nietwaar?! Maar toch, laten we de gegeven mededelingen, er wordt ons al zo weinig „Gegeven”, eens wat nader onder het oog nemen.

Een zo ontzaglijke import, zulke ontzaglijke credieten, worden alleen mogelijk wanneer, daartegenover, niet tijdelijk maar blijvend, waarden worden gesteld ter betaling.

Nog afgezien van de verschillende renten voor oorlogsleningen moet een tekort van twee miljard, het verschil tussen invoer en uitvoer, op den duur overbrugd worden. Met lenen kan men niet doorgaan, al is er daar aan de overzijde nog zoveel begrip voor de Nederlandse situatie. Wanneer dus de opmerking door minister Vos wordt gemaakt, dat de credietwaardigheid van Nederland in de Verenigde Staten als volkomen gezond wordt beschouwd, is dit een „optimistisch geluid” zonder meer, of men moet er daar overtuigd van zijn, dat de N.V. „De Nederlandse Staat” stevige winstbronnen zal weten aan te boren. Er is op dit punt voor de Nederlandse bezittende klasse in de oorlogsjaren veel verloren gegaan, maar er zijn nog twee belangrijke mogelijkheden overgebleven: de Nederlandse arbeidersklasse zelf en de Indonesische massa's.

OOK DE NEDERLANDSE ARBEIDERS ONDER HET MES.

Het zal duidelijk zijn, dat naarmate wij goedkoper arbeiden (prijs- en loonpolitiek dus flinke winstmarge garanderen op de te exporteren goederen) de credietwaardigheid van de Nederlandse staat toeneemt. De lonen laag houden, de prijs van de levensbenodigdheden zo snel mogelijk tot dat peil opvoeren, dat er geen regeringstoelage meer bij moeten, wordt dus nagestreefd. Dat, en veel meer, bepaalt dat Nederland een sober land moet zijn. Als er nu in de grote steden 's avonds nog geen verlichting is en de stad daarvoor om negen uur uitgestorven lijkt, wanneer we nog steeds geen taxi's maar gammele verhuurders met magere paardjes op de straten zien, wanneer in sommige steden zelfs de trams op Zondag nog niet rijden, dan zijn ook dat aanwijzingen van de nagestreefde soberheid.

Maar het spreekt vanzelf dat die soberheid in het bijzonder aan de arbeidersklasse zal worden geleerd. Langzaam aan komt het loonpeil dat onder regeringscontrole staat iets boven de befaamde 125% van 1940. De grens is niet langer te handhaven. De rijksbemiddelaars moeten zorgen dat het niet te hard gaat en straks zal er vermoedelijk wel een nieuwe grens worden aangegeven. Hoe is het echter met de prijzen gesteld?

Het Prijspeil.

Het Centraal Bureau voor de Statistiek publiceerde onlangs indexcijfers over het prijspeil in Nederland vóór en na de oorlog. Daarbij werd uitgegaan van de prijzen van Juni 1938/39.

De groothandelsprijzen voor plantaardige en dierlijke voedingsmiddelen waren in vergelijking met bedoeld tijdvak in December 1945 gestegen tot 194,4%. Voor grondstoffen liep de stijging tot 203,1% en voor afgewerkte producten tot 231,1%. Dat is heel wat anders dan de officieel toegestane verhoging van het loonpeil tot 125%. Dit zegt reeds iets omtrent de versobering, die de arbeidersklasse wordt toegedacht. En dat zijn dan nog de groothandelsprijzen. In de kleinhandel is het nog een graadje erger.

Kleding en schoeisel, het probleem waar zelfs de regering zich wel langzamerhand mee moet gaan bemoeien omdat letterlijk alles op is in de arbeidersgezinnen, is eveneens in prijs geweldig gestegen. Hetzelfde bureau publiceerde over de kleinhandelsprijzen van deze artikelen per September 1945, eveneens in vergelijking met 1938/39, de cijfers 296% voor schoeisel en 325,2% voor kleding.

De regering heeft destijds verklaard, dat het loonpeil van stad en land meer in overeenstemming met elkaar moest worden gebracht. Wanneer wij nu uit de pers vernemen, dat Ir. Heijmeijer van de Stichting voor de Landbouw, verklaarde dat er gebrek is aan landarbeiders, omdat de lonen te laag zijn, maar de regering weigert die plattelandslonen te verhogen, dan wordt ons de aanpassingspolitiek nog duidelijker. Men zegt het nog niet maar die gewenste nivellering zal plaats hebben ten koste van de lonen van de stadsarbeiders. Gelijkmatic wordt door hoge prijzen ook langs de andere kant de levensstandaard van de grote massa gedrukt. Het oude liedje wordt weer van toepassing: Hard werken, weinig eten, in armoede-land, waar koning honger regeert.

Katholieken en E.V.C.

In „Ons Orgaan” van 15 Maart, het blad van de E.V.C. afd. Spoor en Tram lezen we een artikel naar aanleiding van het verbod door de katholieke kerk, om lid te mogen zijn van de E.V.C. Het stuk is getekend door de beide katholieke hoofdbestuurders van de Landelijke Leiding der E.V.C., dat zijn A. A. Janssen uit Nijmegen en F. H. B. Janssen uit Treebeek-Heerlen. Ze waken hun medeleden op, het kerkelijk bevel niet op te volgen en lid van de E.V.C. te blijven. Ze spreken tot hun geloofsgenoten:

„Gij, die, zo ge gevolg zoudt geven aan het uitgevaardigde gebod, de met uw leven verweven drang naar eenheid uit uw hart zult moeten rukken, om dan, verminkt van ziel, voort te leven. Gij, die met innerlijke verscheurdheid ter neer zit, omdat wij voor een keuze worden gesteld, die wij naar eer en geweten niet kunnen maken, richt uw hoofd op en blijft bij ons... Zolang wij in de E.V.C. geen grond aanwezig zien, in strijd met onze katholieke beginselen, zo lang onze organisatie een zelfstandige formatie zal blijven, welke geen inmenging duldt van welke politieke partij dan ook, zullen wij onze krachten aan deze organisatie blijven geven”.

Minister Vos is naar Amerika geweest en bij zijn terugkeer heeft hij het een en ander gezegd. Zo o.a., dat het tijdstip, waarop het bedrijfsleven weer vrijwel geheel aan particulieren zal worden overgedragen, nietodeloos zal worden uitgesteld. Voorwaar, hoopvolle klanken voor onze naar vrijheid hunkerende ondernemers. Maar laten we er direct bijvoegen dat het ook „nieuwe” klanken zijn, in vergelijking met het voorontwerp van de wet op de bedrijfsschappen met sterke regeringsbevoegdheden.

Natuurlijk wil dit nog niet zeggen, dat binnen afzienbare tijd de „vrije handel” zal zijn hersteld. Wij geloven veelmeer, dat minister Vos de bedoeling had de ondernemers gerust te stellen. Hun critiek immers op het voorontwerp wet is niet mals en ten slotte is de minister op de ondernemersklasse aangewezen. Daarom ook, moet hij aannemelijke redenen aangeven, waarom een vrijwel volledig vrije handel thans nog niet mogelijk is.

De regering, de ondernemers kennend, weet, dat bij een intrekken der ordeningsmaatregelen, elke ondernemer zou trachten zoveel in te voeren als zijn bezit aan buitenlandse geldwaarden zou toelaten. Een der gevolgen daarvan zou zijn, dat door de grote vraag naar één artikel in het buitenland door verschillende liefhebbers, de prijzen zouden stijgen. En daarbij zou geen der Nederlandse ondernemers zijn gebaat.

Indien ook de uitvoer zou worden vrijgegeven, zouden alle Nederlandse ondernemers, door hun onderlinge concurrentie in het buitenland gedwongen worden de prijzen onnodig te verlagen. Ook dit zou een verliespost betekenen.

In beide gevallen zou de winst dus verminderen. De ondernemersklasse heeft daarbij uit den aard der zaak geen belang en thans juist niet, omdat zij voor haar opbouw zo veel mogelijk over buitenlandse geldswaarden moet beschikken. De toestand, waarin het Nederlandse kapitaal verkeert, maakt „ordering” dus noodzakelijk. En als de ondernemersklasse, zij het met tegenzin, toegeeft, dat staatsingrijpen tot op zekere hoogte thans noodzakelijk is, dan doet zij dit uit bovengenoemde overwegingen, uit zultvere winstbelangen.

Dat de regering de ordening niet prijsgeven kan, wordt overigens niet alleen door de binnenlandse verhoudingen bepaald. Ook het buitenland zelf spreekt hier een woordje mee. De Amerikaanse geldschietters b.v. zijn niet bereid aan Nederlandse particulieren te lenen. Zij eisen dat de Nederlandse staat de lening overneemt, verantwoordelijk is voor de wijze, waarop de kapitalen worden besteed en garant is voor aflossing en rente-betaling. De uitvoering van dergelijke voorwaarden eist een reeks van regeringsmaatregelen en beperken dus in sterke mate het de ondernemersklasse „aangeboren vrijheidsgevoel”.

Het is dus duidelijk, dat de Nederlandse regering ook uit buitenlandse overwe-

Om onze vrijheid



gingen de planwetgeving niet zou kunnen loslaten. Als bewijs daarvoor behoeven we ons niet alleen tot de leningspolitiek van het buitenland te beperken. Deze immers is slechts een onderdeel van de algemeen gevoerde crediet-politiek, waarbij dus de voorwaarden worden vastgesteld, volgens welke Nederland in het buitenland kan kopen.

Eén der regeringspersonen deelde mede, dat ongeveer 3 miljard aan goederen zal worden ingevoerd en slechts 1 miljard uitgevoerd. Hieruit ontstaat een schuldverhouding aan het buitenland, die zich in het binnenland op zeer vele wijzen in de vorm van regeringsmaatregelen doet gevoelen. Wij wijzen alleen slechts op het ambtelijk apparaat, dat nodig is om de ingevoerde goederen over bedrijven en personen te verdelen en de grondstoffen en machines e.d. te verzorgen, voor de ondernemers, die voor de uitvoer moeten werken. Dit werk op zich zelf omvat reeds een uitgebreid terrein van staatsingrijpen.

Ofschoon de regering zich wel eens het recht aanmatigt, te doen alsof zij alle wijsheid in pacht heeft, weten de ondernemers echter maar al te goed, dat zij met hun

WAT ONS OPVIEL

De anderen zijn even schuldig.

Na twee en een halve dag „verdediging” zei Göring tegen zijn „rechters” in Neurenberg: „Ik concludeer uit de woorden van Churchill: In een strijd om leven en dood hebben wettige maatregelen afgedaan.”

Weinig animo.

Minister Meijnen verklaapte voor de radio, inzake het oproepen van reserve-officieren en onderofficieren: „Als ik honderd man oproep, krijg ik gedecideerd 100 verzoeken om vrijstelling”. Hij was van mening dat militaire bekwaamheden en leiders-eigenschappen bij de geboorte „van Gods wege is meegegeven”. „Wie zich aan deze verantwoordelijkheid onttrekt, is laf.”

Wat sommige lezers opvalt.

Het is dat „Spartacus”-weekblad 'n sombere geest ademt. Inderdaad, in het algemeen is dat juist. Maar wij hebben niet de taak, de toestanden mooier voor te stellen dan zij zijn. Wel moet het mogelijk zijn bepaalde situaties door 'n geestigheid, door ironie, die 'n glimlach te voorschijn roept, nog scherper te stellen.

critiek op de regering niet al te ver kunnen gaan. Dat er geordend moet worden, is ook hun belang en daarom ook hun opvatting. In de praktijk ligt het verschil tussen hen beide in de wijze waarop de ordening zal plaats vinden. Toch zou men zich ten sterkste vergissen, indien men de tegenstellingen tussen beide groepen te scherp zou zien.

Desondanks is er een groot verschil, of men de ordening wil stimuleren door de macht in één bedrijfsschap aan een regeringscommissaris toe te kennen, of door juist diens macht te verzwakken, hem slechts een adviserende stem toe te kennen en alle macht in handen te leggen van het in de bedrijfsschap georganiseerde bedrijfsleven.

Hierover loopt de strijd en zoals elke strijd om belangen, zal deze in georganiseerd verband worden gevoerd. Voor dit doel heeft de ondernemersklasse haar „Partij van de Vrijheid” opgericht. Indien de ordening, zoals de regering zich die voorstelt, werkelijkheid wordt, zal van de „vrijheid” van den ondernemer inderdaad niet veel meer overblijven. Juist in dit punt, waar voor hem alle aantrekkelijkheid schuilt, namelijk in de financiering van het bedrijf, zal de regering ingrijpen. De ondernemer is te veel groot geworden met banken (en bankschulden) om niet te weten, dat financieel ingrijpen in het bedrijf feitelijk betekent, de opheffing als zelfstandige onderneming. En dit juist is voor hem, waar alles om draait. Indien hij niet zelfstandig is, vrij is, om te beschikken over de winsten, die zijn voortgebracht, dan is hij, en hij voelt dit bliksemsgoed, ondanks alle mooie praatjes van de gemeenschapsfunctie van den ondernemer, niet meer de oude. Nu wil hij ook niet een ouderwetse ondernemer zijn. Integendeel, hij ziet de noodzaak van staatsingrijpen, want het is een der vele voorwaarden om nog aan winst te kunnen komen en in vele gevallen zelfs nog om in het leven te blijven. En ten slotte is hij ook nog oud-liberaal. Dat wil niet zeggen, dat hij tegen de staat is. Dat heeft hij nooit beweerd. Alleen is hij er niet voor de staat, maar de staat er voor hem, voor de beveiliging van zijn belangen.

Als de ondernemer zich dan ook in de „Partij van de Vrijheid” organiseert, dan hoopt hij die vrijheid te verkrijgen, waarbij de winsten, die hij maakt, door hem kunnen worden besteed, zoals hij dat wil en dat de functie van de staat, niet anders zal zijn, dan corrigerend op te treden tegen een ieder, die dit beginsel in gevaar brengt. Hij wil, zoals het manifest het zegt: „een vrije uitoefening van bedrijf en arbeid, een vrije beschikking over de vruchten hiervan en een vrije maatschappelijke organisatie; waarbij de staat, wakkende voor het belang der gemeenschap, een corrigerende taak heeft”.

Dit is het ideaal, dat de ondernemers voor ogen zweeft. Zij zullen, als partij, geen arbeiders trekken. Deze weten heel goed, wat de bevrijdingseditie van de Liberale Staatspartij, de „Vrijheidsbond”, voor hen betekent.

400 miljoen bondgenoten

Laten we ook in dit opzicht perlijk en open zijn: de cultuur-bijeenkomst van j.l. Zondag, belegd door de Vereniging van Spartacus-Vrienden is, al was de zaal geheel bezet, maar ten dele geslaagd. Dit lag noch aan de organisatoren, noch aan de medewerkers, maar aan de vertoende film „400 miljoen“.

Vóór de vertoning speelde het Mandoline-orkest „Amekeco“ vijf stukken. Ons inziens was dit te veel van het goede. Goed was de muziek door het zuivere samenspel en de fijne, eenvoudige weergave, zonder franje. De bezetting is echter te zwak om het publiek in 'n grote zaal zo'n lange tijd bezig te houden. Door het gehoeft en geproest hebben wij de opgenoemde namen van de werkers niet kunnen verstaan, ze leken ons echter niet bepaald gezet door revolutionaire componisten; maar het was in elk geval heel wat beter dan het brutale geschetter, dat gewoonlijk bij dergelijke gelegenheden 'n gevoelig oor pijn doet. Daarna werd, in een goed gedocumenteerd betoog, de film ingeleid. Zoals ons later, tijdens de vertoning zeer juist bleek te zijn, zei de spreker, dat, zonder een „gebruiksaanwijzing“ de rolprent onduidelijk is. Het zijn brokstukken uit de Chinees-Japanse oorlog: gedwongen evacuatie van de bevolking naar de binnenlanden, 'n Be-rooide, uitgeplunderde bevolking, waarvan we ons in West-Europa moeilijk een voorstelling kunnen maken. Naast de meest primitieve werktuigen, zien we de opbouw van 'n moderne industrie. De inleider maakte duidelijk dat dit niets met socialisme te maken heeft, maar dat die nationale opbouw, onder leiding van de Kwomintang, een kapitalistische opbouw is, met vooral Amerikaans kapitaal. Wat de film niet of onvolledig zien laat is, dat er 'n enorme nieuwe klasse in China ontstaat: een van honderden miljoenen loonarbeiders, die onze bondgenoten wor-

den. De staat is, om deze in de moderne productie te kunnen gebruiken, verplicht het alfabetisme te bestrijden en de Chinese taal, bestaande uit een groot aantal ingewikkelde figuren, tot een duizendtal eenvoudiger tekens terug te brengen. Daardoor hebben 45 miljoen Chinezen in twee jaar leren lezen en schrijven, vertelde de inleider. Hoe belangrijk het is, de ontwikkeling van China te volgen, blijkt o.a. uit het feit dat er op iedere vijf mensen van de aarde, een Chinees is...

De Japanners gaven de Duitsers het voorbeeld van een „bliksemoorlog“: in tien dagen bezetten ze met gemotoriseerde troepen het gehele uitgestrekte gebied van de provincie Johol. Bij de twintig miljoen Chinezen, die om de vier jaar tijskens 'n hongersnoodperiode regelmatig omkwamen, verkommerden er nu, opgedreven door de Japanners, langs de wegen velen van vijftig miljoen.

De inleider herinnerde er nog aan dat Tsjang Kai Sjek, die in de film een belangrijke rol vervult, eerst samenwerkend met de Communistische Partij, na de stabilisatie van zijn regering duizenden revolutionairen liet afslachten. Trotski en Boecharin hadden tevergeefs gewaarschuwd, dat de Kwomintang niets anders was, dan de partij van de opkomende bourgeoisie. De vrouw van Tsjang, die in culturele zaken 'n op de voorgrond tredende figuur is, behoort tot een der grote bankiersfamilie's. De Chinese „democratie“ is 'n heel andere dan die we hier kennen: feitelijk beheerst de staatspartij, de Kwomintang, zoals in Rusland de z.g. Comm. Partij, het gehele openbare leven...

Aan de film ligt geen eigenlijk verhaal ten grondslag. Voor wie de Engelse, gesproken tekst niet volgen kan, zijn het verwarde, doorlopende beelden van ellende, teweggebracht door de oorlogsmachine van de Japanners. Stukgereten lichamen, ineenstortende gebouwen, rokende puinhopen, brandende dorpen, vluchtende mensen, dat alles is geen nieuws meer voor ons. Misschien slaagt de V.S.V. er 'n volgende keer in, 'n film te vertonen, waarvan we iets kunnen leren. Overigens is ook de minste eis die men moet stellen niet vervuld: deze film boeit niet! Opbouwende kritiek is aansporend: dit willen wij hiermede zijn.

Van de Maaskant

De staking bij de Baronie te Schiedam duurt nog steeds voort. Heeft zich zelfs dermate uitgebreid, dat het bijna onmogelijk moet worden geacht, dat de fabriek met de weinige arbeiders, welke zich voor het onderkruperswerk hebben geleend, nog langer door zal kunnen draaien. Er zijn reeds besprekingen gaande, waarbij de andere fabrieken een deel van de productie van de Baronie over zullen nemen. Hoe de reactie op deze staking reageert, demonstreert het beste een bloemlezing uit de „Nieuwe Schiedamsche Crt.“, waarin we kunnen lezen over een Nazi-terreur, welke weer is teruggekeerd. Dat de jeugdstormtactiek van een Max Blok-zijl goede leerlingen heeft gehad en dat voor de postende stakers en staaksters, die nooit iets anders hebben gedaan dan hun eigen zin volgen, de beste plaats zou zijn in Veenhuizen. Over de aanleiding tot het conflict, de hongerlonen, de fascistische dictatuur van de directie wordt natuurlijk geen woord gerept. Want, men waant zich ongeveer in voorhistorische tijden, wanneer men een blok werpt in het fabrieksreglement. We spraken enkelen over dit reglement en dan sta je werkelijk voor verrassingen, dat dergelijke voor-schriften in het huidige „democratische“ tijdperk nog kunnen bestaan. Klachten,

bezwaren of iets dergelijks kunnen alleen schriftelijk worden ingediend. Een ander dan de afdelingschef of daartoe speciaal gemachtigde mogen niet voor of namens het personeel optreden. Het is ten strengste verboden met anderen over grieven of ontevredenheid te spreken. Je reinste verdeel- en heersmethode dus met geen ander doel, dan om de arbeiders te beletten zich op welke wijze dan ook te organiseren en om georganiseerd tot verzet te komen.

Natuurlijk is het erg gemeen van die Schiedamse arbeiders om in staking te gaan, want in feite is het bij de Baronie zo slecht niet. Nou ja, ze betalen een beetje lage lonen doch daar staat tegenover, dat er een spaarfonds is ingesteld. Heeft men gedurende 30 weken gespaard, dan doet de directie er een zelfde bedrag bij. Alleen, het gros verdient zo weinig dat zij aan sparen helemaal niet toe kan komen. Alleen de hoogst betaalden kunnen daarvan profiteren, de doodgewone arbeiders niet. Maar, dat mag 'n niet hinderen, het gebaar is er toch. Dan bestaat er nog een pensioenfonds, premievrij. Wanneer je 25 jaar oud bent en boven dien 5 jaar in het bedrijf werkzaam, kan je lid van dat fonds worden. De meesten houden het er echter geen vijf jaar achter elkaar uit, want dan zijn ze meestal al veel te duur geworden en blijft dus ook hier alleen het gebaar over.

SCHOLINGS-CURSUS

Over enige tijd, naar alle waarschijnlijkheid, op 2 April a.s., zal binnen het kader van de „Arbeidersschool“ een nieuwe cursus worden gegeven. Zoals bekend, worden thans reeds een groot aantal cursisten ingeleid in de betekenis van het „Historisch Materialisme“. Thans bestaat het plan, in een serie lezingen te spreken over de grondslagen van de kapitalistische maatschappij.

De kameraad, die deze serie inleidingen zal houden, gaat er van uit, dat de cursisten van het onderwerp niets weten. Natuurlijk zullen er wel cursisten zijn, die over dit onderwerp al eerder lezingen hebben gevolgd of zich zelf hebben bewaamd door de bestudering van brochures. Daarmee zal in de cursus zelf geen rekening worden gehouden. Er wordt van de grond af aan begonnen. Dat wil echter nog niet zeggen, dat precies de volgorde van „Das Kapital“ zal worden gevolgd. De cursus zal, het moge vreemd klinken, in zekeren zin van achter naar voren beginnen. In het derde deel van „Das Kapital“ probeert Marx de kapitalistische wereld, zoals deze ons verschijnt in haar geheel te analyseren. Deze analyse zal ook in de cursus het uitgangspunt zijn.

Iedere arbeider voelt, dat deze maatschappij vergeleken kan worden met een grote uitbuitingsmachine. Waar in het ene in beweging gezette rad het andere vanzelf meeneemt. Welnu, het gaat ons in de cursus niet alleen om de kennis van de raden, maar vooral om de kennis van het mechanisme.

Nu is dit op zich zelf ook geen kleinigheid. En omdat we nu eenmaal rekening moeten houden met tijd en mogelijkheden, zullen de eerste 12 à 13 lezingen zich bezig houden met de vraag: Waar komt de winst vandaan? Later, in het na-jaar, zullen andere onderwerpen worden behandeld. Dan zullen we spreken hoe tegenwoordig de prijsvorming eigenlijk plaats vindt, hoe het geld van vroeger en tegenwoordig werd gebruikt, de veranderingen die plaats vinden op het gebied van de geld- en kapitaalmarkt, hoe crisissen ontstaan enz. enz. Ook deze onderwerpen zullen niet alle in het volgende najaar in behandeling komen. Al deze onderwerpen kunnen pas met succes worden behandeld, als we eerst de grondslagen onder de knie hebben. Daarom is het nodig, dat diegenen, die aan deze cursus deelnemen, zeer serieus zijn. Wij mogen aannemen, dat zij, die zich voor deze cursus melden, de nodige belangstelling hebben. Daarom hebben we besloten, de inschrijving op de cursus nu vast open te stellen en haar op 31 Maart onherroepelijk te sluiten. Wij waken onze lezers op, deze cursus te volgen, maar maken uitdrukkelijk op het volgende attent: Indien zij reeds de cursus in het historisch materialisme volgen en zij wensen ook deze nieuwe te volgen, dan raden wij hen aan, in elk geval niet de cursus historisch materialisme, hetzij op te geven, hetzij voor één of andere keer te onderbreken. Zowel deze cursus als de nieuwe is belangrijk en noodzakelijk. (Kosten voor elke cursus-avond f 0.25).

V.S.V. Vergaderingen

Haarlem.

Donderdag 28 Maart a.s. In Gebouw „de Nijverheid“, Jansstraat 85. Onderwerp: Wat gebeurt er in en om Spanje? Aanvang 8 uur.

Hilversum.

Iedere Vrijdagavond 8 uur. In „Ons Gebouw“, Havenstraat. Gelegenheid tot discussie.

Umuiden (Oost).

Voor alle Spartacuslezers. Maandag 1 April a.s. half 8. In Café „Griffioen“, Trompsstraat. Onderwerp: Socialisme of ondergang.

Amsterdam-Centrum.

Smalfilmavond wegens gebrek aan goede zaal uitgesteld. Deze avond wordt omgezet in een V.S.V. Ledenvergadering. Onderwerp: De internationale politieke ontwikkeling. Dus alle leden op Maandag 28 Maart naar Gebouw „De Arend“, Breeuwerstraat. Aanvang 8 uur.

30 Maart 1946

Prijs 15 cent

6e Jaargang - No. 13

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur:
TJEERD WOODSTRA
Voord. adres: Beurnstraat 17, A'dam - C.

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Adres administratie: Trouwstraat 8
Postgros 168797 ten name van
Uitgeverij „De Vlam“ - Amsterdam

BREKERS VAN HET VERZET

De spanning tussen de Nederlandse regering en de Indonesische republieken is aanmerkelijk verminderd. Voor een belangrijk deel is dit te wijten aan het feit, dat de hak-politiek der koloniale reactionairen, zich niet direct heeft weten door te zetten. Elk verstandig mens en daaronder verstaan wij elk „goed“ Nederlander, die begaan is met „ons“ Indië, wist toentertijd, dat het er-op-los-slaan tot gevolg zou hebben, dat „wij“ Indië onmiddellijk kwijt zouden zijn. Het ingrijpen der democraten, die op een compromis aanstuurden, heeft de heren met de witte vesten, dan ook voor veel verlies behoeft. Aan de andere kant is de spanning evengoed verminderd door het thans uitzenden van troepen. Voor enige maanden nog, intrigeerden de koloniale kapitalisten op allerlei wijzen, schreven zij ophitsende artikelen over het mens-onterend optreden der „extremisten“, beschuldigden zij de in werkelijkheid dood-onverschillige regering van verraad en zwakte, was van Mook een gevaarlijk individu, die zo snel mogelijk moest worden teruggeroepen en richtten zij zich in alarmerende oproepen tot de Nederlandse bevolking.

De hetzpolitiek van deze koloniale heren is thans voor een zeer belangrijk deel geëindigd, omdat hun eisen vrijwel zijn ingewilligd. De troepen, die zij toen eisten, worden thans in Indonesië aan wal gezet. Dit heeft niet tot gevolg gehad, dat nu weer bij het andere deel, de democraten in het Nederlandse kamp, de strijd ging ontbranden. Het weigeren om mee te doen, de Indonesische republiek in October 1945 neer te slaan, houdt blijkbaar nog niet in, dat men zich in Maart 1946 verzet, tegen het doen landen der Nederlandse troepen aan de Indonesische kusten. De stormachtige kritiek hierop moeten wij in hun bladen nog lezen en de lawaaiigheid hunner openbare demonstraties heeft zich nog niet herhaald. Als er ooit een reden was voor de heren uit het democratische kamp, om te protesteren, welnu, een betere gelegenheid hadden zij niet kunnen vinden.

Men vraagt zich af, hoe het komt, dat de democraten verstek hebben laten gaan, maar evengoed is het van belang te weten, hoe de officiële Indonesische leiders op de landing hebben gereageerd. Wel stond in de kranten, dat Sjahrir eerst niet en toen wel zou hebben geprotesteerd. Het Handelsblad, uiterst gevoelig ten aanzien van Indische kwesties — het is namelijk een beursblad — wist te berichten, dat Sjahrir's protest slechts uit formele overwegingen ontstond. Uitgesloten is dit niet. We geloven zelfs, dat het Handelsblad hier een goede gooi heeft gemaakt. Want terwijl de troepen op 9 Maart landen, vinden enkele dagen daarna zonder enig oponthoud toch de eerste onderhandelingen tussen van Mook en Sjahrir plaats. En dit, ondanks dat het contingent troepen niet klein, maar aanzienlijk groot was. En 4 dagen na de landing werd door Noel Monks van de Daily Mail bericht, dat de Britse en Indische troepen door een steeds groter aantal Nederlandse troepen, die opgeleid en uitgerust zijn door Engeland en Amerika, vervangen zullen worden. De Engelsen en Brits-Indiërs zullen hun zware uitrustings met inbegrip van veldkanonnen en tanks voor de Nederlanders achterlaten. De troepen, die Soerabaja zullen overnemen, zijn hoofdzakelijk in Amerika opgeleide Nederlandse mariniers, oorspronkelijk bestemd voor de invasie op Japan. We mogen dus aannemen, dat in Soerabaja een stel goed afgerichte vechtjassen aan land zullen worden gezet. Daarbij komt nog, dat de Nederlandse luchtmacht de taak van de R.A.F. successievelijk zal overnemen. En als we dan nog bekend zijn met de buitengewoon grote aankopen van wapens, munitie, kleding e.d. op Hollandia uit handen van de Australische regering, waar de Indonesische regering nauwelijks op reageert, dan is het begrijpelijk, dat we meer willen weten van de redenen, die Indonesische leiders, bij de bepaling van dit standpunt hebben geleid.

Ofschoon we er nog steeds zeer weinig van weten, welke sociale lagen de ver-

schillende politieke partijen vertegenwoordigen en hoe hun economische programma's luiden, is in elk geval wel duidelijk komen vast te staan, dat de scheiding tussen Sjahrir en „extremisten“, thans een feit is.

Zoals bekend, was Sjahrir afgetreden omdat hij weigerde voortdurend ruggespraak te houden met Djokjakarta, het centrum van de politieke activiteit. Als goede strateeg was Sjahrir er in geslaagd, de oppositie niet alleen uit elkaar te drijven, maar haar zelfs in zijn beweging te doen zwenken. „Ik ben teruggekomen in een veel sterkere positie dan toen ik vertrok. Ik heb volledige bevoegdheid om met de Nederlanders onderhandelingen te voeren — welke onderhandelingen nu kunnen beginnen — zonder steeds met Djokjakarta ruggespraak behoeven te houden“. Aldus Sjahrir. Men zou geneigd zijn, uit deze woorden een anti-democratische gezindheid af te leiden. Toch is hiervoor binnen de gangbare opvattingen der leiders-democratie geen reden.

In de strijd tegen het imperialisme heeft de Indonesische intelligentia veel lering opgedaan uit de strijdwijze der bolsjewiki onder het vroegere Tsaren-regiem. Voorts staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een dergelijke taak staan de nationalistengedeeltelijk voor de zelfde problemen, waarvoor 66k de bolsjewiki in 1917—1918 stonden: namelijk, een voorzover niet hopeloos verouderd, dan toch desolaat productie-apparaat, veel analfabetisme, bedreiging van het buitenland en geen ondersteuning van de revolutie door het wereldproletariaat. De taak, die daardoor op de bolsjewiki viel in 1917, werd het verdedigen van de revolutie en het bestaande productie-apparaat op gang brengen. Voor een d